

Andet, thi fordi man har tabt et Slag, hvori man vilde have gjennemført noget Kognitiv, er det derfor ikke sagt, at man har tabt Sagen saavidt, at man maa finde sig i, at det Modstanderne vilde, bliver gjennemført. Det ene følger ikke af det Andet; det tror jeg, at det erede Medlem vil indvømme mig. Se blot paa den nuværende Situation. Det erede Medlem mente, at nu var det det Naturlige og Rette, at man overlod til Flertallet at gjennemføre dets Forsvarsplan. Vi Andre vare altid fremfor ham saa veltilfredse over, at Flertallet hød disse 30 Millioner. Nu vel an, saa burde Mindretallet slutte sig til Flertallet for at se at faae en Regjering bragt tilveie, som kunde gjennemføre Flertallets Forslag. Deri har ogsaa det erede Medlem Ret, under den Forudsætning nemlig, at Mindretallet anser de positive Forslag, Flertallet vil gjennemføre, for at være gode og, hvad Flertallet kalder, formaalstjenlige. Da vi ikke anse dem derfor, have vi virkelig ingen Grund til at støtte det i dets Bestræbelser i andre Retninger. Det erede Medlem gjorde i Begyndelsen af sit Foredrag en Bemærkning, som bringer mig til at gjøre en Modbemærkning, nemlig den, at det havde glædet ham, ja jeg veed ikke, om det havde glædet ham, men i ethvert Tilfælde havde han faaet det ud af Forhandlingerne, at den høie Regjering havde stillet sig saaledes, at den ikke vilde have Noget med Flertallet at gjøre og heller ikke med Mindretallet. Var det ikke saaledes? (Riær: So!). Seg vil dog hertil sige, at jeg af den høitærede Krigsministers Ytringer igaar tværtimod fik det ud, at han anerkjendte, at der kunde ligge noget i og for sig Fornuftigt i, hvad Mindretallet havde foreslaaet, at det vel ikke var Noget, der var saa gjennemundersøgt af Teknikere og Sagkyndige, at han allerede nu kunde slutte sig dertil, men at der dog kunde ligge noget, som jeg siger, i og for sig Fornuftigt deri. En større Afslutning kunde Mindretallet fornøftigvis ikke forlange fra Krigsbestyrelsens Side for Dieblillet. Den Sidebemærkning vil jeg gjøre, at, naar Krigsministeren samtidig yttrede, at han antog, at Mindretallet vilde anerkjende, at der ikke havde været nogen Grund for Regjeringen til at forhandle Mindretallets Forslag nærmere i Udvalget, da Flertallet ikke havde sluttet sig dertil, saa kan jeg meget godt forstaa, at Regjeringen ikke har ment at burde det; det er en fuldkommen formel rigtig Fremgangsmaade, Regjeringen har fulgt, uagtet jeg personlig kunde have ønsket, at den var gaaet en anden Vej, og har en Tro paa, at der ad denne anden Vej kunde være ført noget Godt for Sagen frem. Det skal jeg dog lade ligge, da det ikke længere har nogen som helst praktisk Betydning. Seg bad om Ddet igaar i Anledning af det Foredrag, som det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) holdt, et Foredrag, der nærmest angik Skatte-spørgsmaalet. Det Standpunkt, som det erede

Medlem staa paa, er ganske vist af en saadan Beskaffenhed, at, hvis der fra Mindretallets Side skulde tænkes paa et Forlig i denne Sag, saa vilde et saadant være umuligt, absolut umuligt, hvis hans Anskuelse virkelig er det sidste ubetingede Udtryk for Flertallet i denne Sag. Seg haaber nu, at det ikke er saaledes. Det erede Medlem vil nemlig ikke alene — hvad der hidtil allerede med Urette er blevet fordret — knytte Raabegyndelsen af alle disse Forsvarsforanstaltninger til at fordre gjennemført en Lov om en ny Skat paa Formue, men han vil tillige sætte Forsvarsspørgsmaalet i Forbindelse med en fuldstændig Omkalfatring, hvad han kalder Reformering, af hele vort Skattevæsen. Dette tillader jeg mig at kalde i enhver Henseende uberettiget. Seg kan tænke mig, at man af finansielle Grunde, af den Opfattelse, man har af hele Statens finansielle Stilling, kan mene, at saa store Udgifter, som her ere foreslaaede, kan man ikke gaa til, naar man ikke kan faae en saadan Skat frem; men naar man knytter Landets Forsvar paa en saadan Maade sammen med Skatte-spørgsmaalet, at man ikke alene forlanger de Penge betalte, der skulle bringes tilveie til Forsvarsforanstaltningernes Gjennemførelse, men tillige taler om de Penge, der skulle bringes tilveie for at gjennemføre store Loldreformer, saa gaar man ud over alle Grændser, og saa er al Forhandling færdig. (Berg: Al Forhandling er saamænd ikke færdig derfor). Det erede Medlem fra Rolding forstaaer mig fuldstændig vel, jeg behøver ikke at forklare mig tydeligere. Det erede Medlem gjorde dernæst en Bemærkning, som jeg dog ogsaa vil tage op, nemlig den, at, naar der var Tale om store Udgifter for Forsvarsvæsenets Fremme, saa var det dog saa naturligt, at Arbejderen, at den, der maatte slide for det daglige Brød, brød sig mindre om saadanne Foranstaltningers Gjennemførelse, end vi Andre, som havde det noget bedre ubi Verden. Det er muligt, at det i mange Tilfælde kan være saa, men i ethvert Tilfælde maa jeg dog have Lov til at yttre, at det ialtsald var sørgeligt, om det almindeligvis var saaledes, og at man neppe gjør rigtigt i ved den Art af Ytringer som, om ikke direkte, saa dog indirekte, billige en saadan Tankegang, at gjøre Sit til at tage den Betydning, som Fædrelands-kjærligheden maa have for Enhver, bort fra den simple Mand; men det gjør det erede Medlem. Noget helt Andet er, at, naar man skal have nye Statter, saa er det naturligt, at de, der have Naad dertil, komme til at bidrage deres Part og det i fuldt Maal; det er jeg enig i. Det samme erede Medlem kom med en Ytring om Søforterne, som jeg vil omtale med det Samme. Han er ikke aldeles sikker paa, at man ikke en Gang kan komme til at anlægge faste Søforter, men — mente han — han var dog i nogen Tvivl; thi, selv om vi havde Kjøbenhavn